

Arrest

nr. 249 480 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 8 januari 2020 om internationale bescherming. Op 8 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 14 februari 1999 in Tenancingo (Cuscatlán) geboren te zijn. U woonde samen met uw zus, uw oma en de broer van uw oma in de kolonie Ferrocarril in Santa Cruz Michapa. Zij verblijven daar alle drie nog steeds. U werkte in een klein atelier, u schilderde er meubels.

Uw problemen begonnen toen u halverwege november 2019 eens 's avonds pupusas ging kopen. Vijf bendeleden wachtten u op aan het treinstation. Ze zeiden dat u uw telefoonnummer moest geven en vroegen of u de politie gezien had. U zei dat u geen telefoon had en de politie niet gezien had. Ze vroegen of u met de politie praatte, u antwoordde negatief.

Drie dagen later vroegen ze opnieuw naar uw nummer. U zei dat u geen telefoon had. Ze zeiden dat u hen zou moeten helpen als u geen problemen wilde. Een van hen duwde u, maar u bleef rustig.

Daarna, op een zaterdag, zat u in de bar van Iris. Een bendelid vroeg om hem een biertje te trakteren. U deed dat. Hij vroeg u om uw telefoonnummer en wilde dat u met hen zou samenwerken. Hij duwde u, u duwde hem terug en zei dat u hem durfde slaan. Dan heeft hij er D. (...) en wat andere bendeleden bij geroepen. Er kwamen zes bendeleden naar u. Ze zeiden dat u D. (...) geen respect had betuigd. Vijf bendeleden namen u mee naar een boerderij en hebben u 36 seconden geschopt en geslagen. Ze bedreigden u ook. Als u zo terughoudend zou blijven zouden ze u de volgende keer niet slaan, maar vermoorden. U bent de dag erna naar uw baas geweest om de situatie uit te leggen en ontslag te nemen. U bent dan twee weken binnen gebleven.

Wanneer u naar de winkel recht tegenover uw huis ging zag u er altijd bendeleden zitten. Ze keken altijd kwaad naar u. Een keer vroeg een van hen u om een dollar. U antwoordde dat u dat niet meer had omdat u niet meer werkte.

Op 9 december was u in het huis van uw vriend en buurman C. D. (...) kwam er langs. Hij vroeg aan C. (...) of hij zijn machete daar kon laten. Na een tiental minuten had hij heel wat telefoontjes gepleegd. Plots kwamen er andere bendeleden, op de fiets, gewapend met machetes. U zei tegen C. (...) dat u er best vandoor ging. Toen u opstond riepen de bendeleden u, ze wilden met u praten. U zei stemde in, maar zei dat u eerst even moest plassen. U klom over de afschutting die jullie huizen van elkaar scheidt en kwam thuis aan. De bendeleden kwamen op uw poort kloppen. Jullie belden de politie. Die raadde u aan voorzichtig te zijn en niet meer buiten te komen. Uw familie besliste dat u best het land zou verlaten.

Op 18 december kwamen twee bendeleden bij u binnen. Ze vertelden dat iemand u wilde spreken en gaven u een telefoon. U kreeg te horen dat u achter het gemeentehuis moest komen, daar gingen ze u slaan. Het was ofwel dat, ofwel zouden ze u 's nachts vermoorden. Toen u zei dat u niet zou komen, zei hij dat ze dan wel achter u aan zouden komen. U belde opnieuw de politie, die raadde u aan niet meer buiten te komen. Op 20 december ging u een klacht indienen.

Op 23 december 2020 vertrok u uit El Salvador, u kwam een dag later aan in België. Hier diende u op 8 januari 2020 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en de klacht die u indiende neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende 18 (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Zij willen u vermoorden omdat u uw telefoonnummer niet aan hen wilde geven om met hen samen te werken en omdat u zich respectloos had gedragen tegen hen (CGVS, p. 21, punt 211).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die u er toe aangezet hebben El Salvador te verlaten onsamenhangend zijn. Er zijn fundamentele verschillen vastgesteld tussen de verschillende verklaringen die u aflegt. Wanneer u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans krijgt uw vluchtmotieven uiteen te zetten vermeldt u zes verschillende incidenten. Bij het eerste incident ging u pupusas kopen, de bendeleden stonden daar aan de winkel zelf. Ze vroegen uw nummer en vroegen of u de politie had gezien en met hen gepraat had. U antwoordde dat u geen telefoon had en niet met de politie praatte. Ze waarschuwen u (CGVS, p. 9, punt 97). U verklaart dat drie dagen later het tweede incident plaatsvond. Ze vroegen opnieuw uw nummer en zeiden dat ze zeker moesten zijn dat u niet met de politie aan het praten was. U zei opnieuw dat u geen telefoon had. Ze antwoordden dat u die toch zou moeten geven en dat u hen zou moeten helpen, als u geen problemen wilde. U zei dat ze moesten stoppen met u lastig te vallen en dat jullie elk jullie eigen weg uit moesten gaan. Een van hen heeft u dan geduwd. U bleef rustig en ging naar huis (CGVS, p. 9-10, punten 97-98). Het derde incident gebeurde op een zaterdagavond in een bar. Een bendelid kwam binnen en vroeg of u hem niet trakteerde op een biertje. U stemde in. Ze vroegen wat uw probleem was, waarom u hen negeerde. U zei dat jullie zich elk met de eigen zaken dienden bezig te houden. Daarna riepen ze er een ander bendelid bij, D. (...). Die heeft u dan geduwd. U was licht aangeschoten en hebt hem terug geduwd, u zei dat u hem durfde slaan, ook al was hij een bendelid. Op dat moment zijn er zes bendeleden naar u gekomen. Ze zeiden dat u D. (...) geen respect had betuigd en met hen moest meekomen. Ze brachten u naar een boerderij en hebben u 36 seconden geschopt en geslagen. Ze bedreigden u ook, als u nog steeds zo terughoudend bleef zouden ze u de volgende keer niet slaan maar vermoorden (CGVS, p. 10, punten 98-99). Het volgende, dus vierde, incident dat u vermeldt gebeurde toen u naar de winkel ging. Die was recht tegenover uw huis en u zag er altijd bendeleden zitten. Ze keken altijd heel kwaad naar u. Een keer heeft een van hen u een dollar gevraagd, omdat hij marihuana wilde roken. U verklaart: "Ik heb gezegd: kijk, dat heb ik niet, want ik werk niet meer. Hij heeft oké gezegd, is goed (CGVS, p. 10, punt 99)." Het incident van 9 december noteren we als vijfde incident. U was in het huis van uw vriend en buurman C. D. (...) kwam langs en vroeg of C. (...) hem geen machete kon lenen. Na tien minuten kwam D. (...) terug, hij had heel wat telefoontjes gepleegd. Plots kwamen er andere bendeleden af, op de fiets, gewapend met machetes. U vertelde aan C. (...) dat u denkt dat ze hier voor u waren en dat u er best vandoor ging. Toen u opstond riepen de bendeleden u, ze wilden met u praten. U stemde in, maar zei dat u eerst naar toilet moest. U ging naar de afschutting die jullie huizen van elkaar scheidt en bent erover geklommen

en naar huis gegaan. U belde de politie (CGVS, p. 10-11, punten 99-100). Het zesde incident was het laatste. Enkele kerels kwamen bij u binnen en gaven u een telefoon. Er werd gezegd dat u achter het gemeentehuis moest komen, daar zouden ze u slaan. Toen u vroeg waarom kreeg u te horen dat het ofwel dat was, ofwel zouden ze u 's nachts vermoorden. Toen u zei dat u niet zou komen zei hij dat ze dan wel achter u aan zouden komen (CGVS, p. 11, punt 101). Deze uiteenzetting strookt niet met verschillende van uw andere verklaringen op DVZ en op het CGVS.

Wanneer u tijdens uw onderhoud op DVZ de kans krijgt uw vluchtmotieven uiteen te zetten, legt u verklaringen af die verschillen van bovenstaande uiteenzetting. Daar begint u door te zeggen: "Op een dag werd ik door bendeleden tegengehouden op de parking van mijn huis, ze wilden mijn gsm-nummer. Ze wilden dat ik hen zou verwittigen als ik de politie zag. Ik zei dat ik geen telefoon had. Ze hebben me toen bedreigd en dat ik met hen moest samenwerken, anders zouden ze mij doden. (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5)." Op het CGVS vermeldde u geen enkele keer een incident op de parking van uw huis. Het eerste incident vond plaats toen u pupusas ging kopen. Uw contact met de bendeleden was aan het treinstation (CGVS, p. 12, punten 107-110). Het derde incident gebeurde in een bar (CGVS, p. 10, punt 98). Het vijfde incident gebeurde bij uw vriend C. (...) (CGVS, p. 10, punt 99). Het zesde incident gebeurde in uw huis en komt inhoudelijk niet overeen met wat u op DVZ als eerste aanhaalt (CGVS, p. 11, punt 101). Bij het vierde incident vroeg een bendelid u om een dollar voor marihuana aan de winkel, die weliswaar recht tegenover uw huis is, u vermeldt niet anders. Ook dit incident komt inhoudelijk niet overeen met uw verklaring op DVZ.

Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud – na uw vrije relaas – wordt bevroegd over het tweede incident – volgens uw verklaringen op het CGVS – verwacht u dit met een ander door u aangehaald incident. U vertelt – overeenkomstig uw eerdere verklaringen aangaande dit incident – dat ze u drie dagen na het eerste incident opnieuw naar uw nummer vroegen. U zei opnieuw dat u geen telefoon had. U zei dat u geen problemen wilde en dat jullie elk jullie kant konden uitgaan. Een van hen duwde u, maar u bleef rustig. Echter, gevraagd waar dit incident plaatsvond antwoordt u: "Welja, dat was in de buurt van mijn huis. De winkel is daar tegenover. Het verhoogde voor de poort. Ik ging daar inkopen doen. Ze hebben me toen zelfs naar een dollar gevraagd voor marihuana. Ik heb hen gezegd ik ben niet aan het werken, dus dat gaat niet (CGVS, p. 16, punt 158)." Dit is echter het vierde incident en vond pas plaats na het incident waarbij u gedurende 36 seconden werd geslagen. U herhaalt echter dat dit het incident is waarbij u geduwd werd maar zelf rustig bleef en dat het aan de winkel bij uw huis gebeurde (CGVS, p. 16, punt 159). Ook later zegt u hierover: "Dat is het incident waarbij ze mij om de dollar hebben gevraagd voor marihuana. Het was tegenover de winkel. [...] Dat incident is voor de bar. Want na de bar kwam ik niet langer buiten (CGVS, p. 18, punten 179-180)." Dat u dit "marihuana-incident" verward met het tweede incident is des te opmerkelijker gezien dit bepaalde incident eindigde met uw weigering een dollar te betalen omdat u geen werk had en u pas ontslag had genomen na het derde incident – waarbij u geslagen werd (CGVS, p. 10). Dergelijk inconsistente verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Echter, dit is niet de enige keer dat u zich vergist over de verschillende incidenten. Na het eerste incident, dat bij het treinstation in de buurt van de pupuseria, te hebben besproken wordt u gevraagd wat het volgende incident was. U antwoordt: "Het tweede incident is dat waar ze op zoek zijn gegaan naar mij met machetes (CGVS, p. 15, punt 141)." Tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 9-12, punten 97-102) vermeldt u tussen die twee incidenten nochtans nog drie andere. Gevraagd of er iets is gebeurd tussen die twee incidenten zegt u nee (CGVS, p. 15, punt 143). Gevraagd of er tussen die twee incidenten nog interacties waren met bendeleden zegt u: "Ja, 2-3 dagen daarna, na dat eerste incident hebben ze mijn nummer nog eens gevraagd. Dat was toen ik bier aan het drinken was. Toen ze mij hebben geslagen en mij hebben gevraagd waarom ik niet met hen samen wilde werken (CGVS, p. 15, punt 144)." Daarmee verwijst u naar het incident dat u tijdens uw vrij relaas als derde vermeldde. Opnieuw slaat u een incident over. U bevestigt dan ook, tot twee maal toe, dat het eerste incident aan het treinstation was en het tweede die avond dat u een pintje ging drinken (CGVS, p. 15, punt 146 & p. 16, punt 151), het incident dat u tijdens uw vrij relaas als tweede vermeldt bent u plots vergeten. Opnieuw haalt u verschillende incidenten door elkaar. Dit doet nog verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vuchtrelaas.

Over het incident in de bar verklaart u: "Wel ja, ik was samen met een vriend aan het drinken. Toen kwamen ze naar daar en hebben ze me om bier gevraagd. Er is gebeurd wat er gebeurd is. Hij heeft me gezegd dat ik mijn nummer moest geven. Dat ik met hen moest samenwerken. Ik heb gezegd: waarom zou ik dat doen, ik heb niet eens een telefoon. Hij heeft me dan geduwd, ik heb hem teruggeduwd. En hem gezegd: denk je dat ik je niet zal slaan gewoonweg omdat je je inlaat met dergelijke zaken. Dan heeft hij D. (...) en nog andere bendeleden geroepen. Die hebben me dan naar een boerderij

meeegenomen waar ze me 36 seconden lang hebben geslagen (CGVS, p. 16, punt 160).” Tijdens uw vrij relaas verklaart u: “[...] Dan hebben ze een andere bendelid erbij geroepen. Die heette D. (...), dat herinner ik me nog duidelijk. Die heeft me dan geduwd. Omdat ik lichtjes aangeschoten was, heb ik hem terug geduwd. Ik heb hem gezegd: ik weet wel dat je een bendelid bent, maar dat gaat me er niet van weerhouden je toch te slaan (CGVS, p. 10, punt 98).” Eerst verklaart u dus dat u en D. (...) elkaar geduwd hebben, later verklaart u dat u en een bendelid dat toekwam en om bier vroeg elkaar geduwd hebben en dat ze daarna pas D. (...) geroepen hebben (CGVS, p. 16, punt 160 & p. 17, punt 162). Dergelijke flagrante inconsistentie zet dit incident op losse schroeven en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid serieus. Tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 10, punten 98-99) verklaart u ook over dit incident dat het op een zaterdag gebeurde. Later weet u niet meer welke dag het was (CGVS, p. 15, punt 149).

Bovendien vermeldt u op DVZ slechts drie van de zes incidenten die u op het CGVS vermeldt. Hoewel u op DVZ inderdaad veel beknopter moet vertellen over uw redenen om in België asiel aan te vragen, mag er toch verwacht worden dat u er het allereerste incident vermeldt. Daarmee begonnen de problemen namelijk (CGVS, p. 12, punt 106). Op het CGVS vertelt u dat het eerste incident gebeurde die avond dat u pupusas ging kopen, ze wachtten u op aan het treinstation (CGVS, p. 9, punt 97 & p. 12, punten 105-109). Ook over het incident waarbij u door verschillende bendeleden 36 seconden lang werd geslagen en geschopt, vertelde u niets op DVZ. Dat u een incident met zo'n impact niet eens vermeldt, doet ernstige vragen rijzen.

Gevraagd waarom u op DVZ met het – volgens uw verklaringen op het CGVS – tweede incident begon verklaart u: “Omdat ze me vroegen naar de klacht heb ik dat eerst vermeld.” Gezien u geen klacht heeft ingediend na dit incident houdt dit weinig steek. Gevraagd wat dit incident dan met de klacht te maken heeft zegt u dan weer: “Dat incident heeft niets met de klacht te maken, ik wilde gewoon uitleggen hoe de problemen zijn begonnen.” Dan kan net verwacht worden dat u wel degelijk het eerste incident zou hebben vermeld op de DVZ.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS legt u nog verschillende onsamenhangende verklaringen af. Over het incident verklaart u: “Het is allemaal begonnen toen ik om 19h pupusas ben gaan kopen. De bendeleden stonden daar aan de winkel zelf (CGVS, p. 9, punt 97).” Later verklaart u dat dit incident plaatsvond aan het treinstation, op zo'n vier minuten van de pupuseria. Gevraagd die inconsistentie te verklaren zegt u gewoon dat het niet in de pupuseria was maar in het station (CGVS, p. 12, punten 107-110). Geenszins een uitleg die verklaart waarom u eerst zei dat de bendeleden aan de winkel zelf stonden. Gevraagd waarom de bendeleden vroegen of u met de politie had gepraat, legt u uit dat u zelf opgepakt bent geweest. De bendeleden wisten dat. Gevraagd hoe lang na uw arrestatie het eerste incident met de bendeleden gebeurde verklaart u: “Dat was de dag erna, de dag erna hebben ze me thuis afgezet. De dag erna ben ik pupusas gaan kopen. Dan hebben de bendeleden me gevraagd waarom ze me hebben meegenomen, of ik hen had verklikt. Dan hebben ze ook mijn nummer gevraagd, ik heb gezegd dat ik geen telefoon had (CGVS, 13, punt 119).” Echter, op DVZ verklaarde u op 23 juni te zijn aangehouden, een half jaar voor uw problemen met de bende begonnen. U verklaart letterlijk: “Ja, ik ben eens aangehouden omdat ik niet gehoorzaamde aan de politie, die kwamen langs voor intrafamiliaal geweld. Dat was op 23 juni. Ik werd een dag aangehouden, dit was door de politie van mijn gemeente, Santa Cruz Mechapa (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 1).”

Op het CGVS legt u over uw arrestatie zeer onsamenhangende verklaringen af. U zegt eerst dat die datum die op de DVZ werd genoteerd niet kan kloppen. Dan zegt u dat u die datum gewoon hebt gegeven maar dat u niet dan bent opgepakt. Daarna, wanneer uw verklaring vanop DVZ u werd voorgelezen, verklaart u deze wel degelijk gegeven te hebben. Ten slotte zegt u plots helemaal geen datum te hebben gegeven (CGVS, p. 13, punten 120-124). Uiteindelijk zegt u dat de verklaring die u gaf op DVZ niet klopt en zelfs dat u zich de desbetreffende vraag niet herinnert, dat die u niet gesteld is (CGV, p.13-14, punten 126-127). Aan het begin van uw onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het interview op DVZ verlopen is. U verklaart dat alles goed verlopen is maar dat er twee foutjes zijn ingeslopen. U krijgt de kans die toe te lichten, maar geen van beide heeft betrekking op uw arrestatie en de datum daarvan. U krijgt de kans nog opmerkingen te formuleren op uw onderhoud bij DVZ maar doet dat niet. U bevestigt dat uw verklaringen op het einde aan u voorgelezen werden (CGVS, p. 3, punten 6-10). Op het CGVS legt u zeer ontwijkende en onsamenhangende verklaringen af over de datum waarop u gearresteerd bent. Wanneer u later verklaart dat het eerste incident ongeveer halverwege november plaatsvond, situeert u plots ook uw arrestatie in die periode, wat echter geenszins meer kan overtuigen (CGVS, p. 14, punten 136-138).

Gevraagd waarom u C. (...) bezocht in de periode dat u eigenlijk niet buiten kwam, zegt u dat u niet wist dat ze u wilden vermoorden. Dat ze het na het pak slaag gewoon zo zouden laten (CGVS, p. 19, punt 188). Nochtans hadden ze u na het incident bij de bar met de dood bedreigd (CGVS, p. 10, punt 99). Gevraagd waarom u dan twee weken niet buiten kwam, als u dacht dat ze het zo gingen laten verklaart u dat u dat deed omdat uw lichaam pijn deed en ze u misschien toch nog iets zouden aandoen (CGVS, p. 19, punt 190). Dit is weinig consistent. U ziet D. (...) daar toekomen en een machete achterlaten maar blijft, blijkens uw verklaringen, gewoon zitten en verder praten. U zegt in dit verband dat u niet wist dat er nog meer personen gewapend met machetes zouden afkomen. Over D. (...) die zijn machete daar achterlaat en u ziet zitten zegt u verder nog: "ik heb er niet echt aandacht aan besteed. Misschien laat hij die gewoon daar achter en gaat hij dan naar huis." (CGVS, p. 19, punt 191 en 193). Dit is geenszins geloofwaardig. Dat u enkele dagen na een serieus incident met D. (...), waarbij u fysiek aangevallen bent, in een periode waarin u uit angst niet buitenkomt, hem daar ziet toekomen, een machete ziet achterlaten en gewoon blijft zitten omdat u er geen aandacht zou hebben geschonken is totaal niet aannemelijk.

Ook over het verdere verloop van dit incident roepen uw verklaringen vragen op. Dat iets na D. (...) nog verschillende bendeleden toekomen met machetes en u willen spreken maar u hen simpelweg kan afwimpelen door te zeggen dat u naar toilet moet en vervolgens gewoon over de muur kon springen (CGVS, p. 10, punt 99) is immers weinig overtuigend.

U hebt verschillende interacties met bendeleden waarin zij uw nummer vragen om met hen mee te werken. U weigert telkens en gaat zelfs fysiek met hen in de clinch door een van hen te duwen. Zij straffen u daarvoor door u 36 seconden te slaan, maar u denkt dat ze u ook daarna willen vermoorden. Dat zij u daarna nog verschillende keren zien maar niets ondernemen is opmerkelijk. Bovendien heeft uw familie, die nog in hetzelfde huis woont, niets meer meegemaakt sinds u vertrokken bent (CGVS, p. 4, punt 31). Gezien uit informatie blijkt dat, indien de bendes iemand viseren, zij hun dreigementen uitbreiden naar de familie indien het slachtoffer niet tegemoetkomt aan hun eisen. Dat uw familie geen problemen heeft gekend met de bende sinds uw vertrek doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die staat hier niet ter discussie. Wat betreft de klacht bij de politie dient gezegd dat dit een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document kan louter op zich het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Irland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van “*de Kwalificatierichtlijn*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een inhoudelijke toelichting bij de bepalingen die hij *in casu* van toepassing acht en voert vervolgens in hoofdorde aan dat hem *in casu* de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Hij licht dit als volgt toe:

“De wet van 15 december 1980 bepaalt uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen” (artikel 48/6, §5, c)).

1.1. De vervolging van verzoeker conform aan artikel 1A van het Verdrag van Genève

a. Feiten, context en sociale groep

Verzoeker maakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud gewag van verscheidene incidenten, waarvan sommige gewelddadig waarbij de bendeleden van zijn wijk, toebehorend tot de bende 18, hem probeerden te recrutereren als bendelid.

Dit kadert volledig in de context die verzoeker schetst van zijn stad, waar de bende omnipresent is en angst zaait doorheen de bevolking.

Hij slaagt erin de bende aanwezig in zijn wijk te identificeren maar ook enkele bendeleden aan te geven. Zo beschrijft hij hoe sommige kennissen van voordien waren, vanop de lagere school (puntje 83)

De context en het feit dat vele andere jongeren van dezelfde leeftijd en achtergrond van verzoeker eveneens werden gerecruteerd als bendelid maakt het relaas van verzoeker alsnog geloofwaardiger. Hij maakt onmiskenbaar deel uit van de sociale groep van jongeren die het voorwerp uitmaken van recrutering door de Salvadoraanse bendes maar hanteert ook een politieke overtuiging (voorgewende) doordat hij zich verzet tegen de vraag van de bendes om samen te werken. Op die manier wordt hij op een politieke manier geïdentificeerd als opstandeling van de bende.

Verzoeker heeft de nodige voorzorgsmaatregelen genomen en na de incidenten de politie gebeld. Deze is twee keer ter plaatse gekomen (puntje 100-101) en verzoeker getuigde dat hij doodsbang was te sterven. Hij had immers doodsb bedreigingen gekregen. Verzoeker heeft de tweede keer een klacht

neergelegd. Hij bleef de drie daaropvolgende dagen thuis, om ieder mogelijk contact met bendeleden te beperken. Hij nam om die reden eveneens ontslag bij zijn werk.

Tenslotte vertrok hij slechts een paar dagen na het laatste incident.

Het aantal en niveau van deze voorzorgsmaatregelen en snelle vertrek duidt aan dat verzoeker effectief een vervolging, conform aan artikel 1A van de Conventie van Genève en de wet van 15.12.1980, onderging, waarvoor hij een internationale bescherming nodig heeft.

Dit verhaal strookt met de meest recente bronnen die getuigen van de situatie in El Salvador.

Men dient bijgevolg de opmerkingen en tegenargumenten die zullen volgen steeds in het licht te zien van de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador.

Men dringt erop aan dat ook verwerende partij een beslissing wordt geacht te nemen in het licht van die context. Er dient steeds rekening te worden gehouden met de cultuur, de waarden, de gebruiken, de mentaliteit en het dagelijkse leven van verzoeker van het gegeven dossier bij de evaluatie van de noodzakelijke bescherming.

De huidige context in El Salvador is problematisch en complex. Het gewelddadig optreden van verschillende omnipresente bendes zorgt voor het verspreiden van terreur bij de bevolking:

(...)

Het relaas van verzoeker duidt precies op dit fenomeen.

(...)

(Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018, Conseil des droits de l'homme, 18 juin - 6 juillet 2018, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G18/116/65/PDF/G1811665.pdf?OpenElement>)

(...)

International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>

(...)

International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>

(...)

(OSAC, El Salvador 2019: Crime and Safety Report, <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/d1222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>)

Men voegt hieraan toe dat het feit dat verzoeker een tijdlang in België (Europa) is verbleven en een asielaanvraag in link met één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van wandaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer.

b. Incidenten: chronologie en data

Men merkt dat verwerende partij veel belang hecht aan het situeren in de tijd van de zes incidenten en de volgorde hiervan.

Men heeft twijfels bij deze methode.

Ten eerste valt op dat verzoeker tijdens zijn vrij relaas de incidenten differentieert maar niet speciaal chronologisch verteld. Hij leidt de twee laatste incidenten in met "een keer..." zonder specifiek te zijn over de datum.

Voor hem is de chronologie dus minder van belang dan de ernst van de bedreiging en de escalatie in angst.

Ten tweede blijven logischerwijze de meest ernstige incidenten het meest bij bij verzoeker, bv. wanneer hij werd meegenomen naar de boerderij om er 36 seconden te worden geslaan.

Ten derde merkt men doorheen het gehoor op de CG VS dat de PO zelf verwarring zaait door steeds de incidenten in een bepaalde orde te willen brengen en het heeft over het "eerste", "tweede" enz. incident. Het is duidelijk dat verzoeker de incidenten niet op die manier organiseert in zijn hoofd. Dit is uiterst begrijpelijk en mogelijks te wijten aan het doorleefd karakter van de feiten en de emoties die hierbij komen kijken.

Ten vierde is er niets vreemds aan het feit dat verzoeker het marihuana-incident als eerste had vermeld op het DVZ. Tijdens zijn vrij relaas had hij immers hiervoor geen datum aangegeven ("een keer") waardoor dit incident mogelijks als eerste plaatsvond. Het feit dat hij dit incident in het vrij relaas op een ander moment aanhaalt brengt de geloofwaardigheid ervan absoluut niet in gedrang (puntje 179).

Het is de combinatie van deze verschillende handelingen uitgevoerd door de bende Barrio 18 dat het niveau van een vluchtelingenconventiegerelateerde vervolging bereikt. Elk fenomeen apart nemen zonder de andere in overweging te nemen is een verkeerde analyse van het dossier, aangezien

verzoeker wel degelijk blootgesteld werd aan verschillende gecombineerde handelingen die het niveau van en risico en zodus vervolging doet stijgen.

c. De aangehaalde tegenspanningen tussen de verklaringen gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS

Verwerende partij weet dat het verhoor bij de DVZ zelden in de ideale omstandigheden plaatsvindt waardoor a posteriori tegenstrijdigheden of lacunes niet dienstig tegen verzoeker kunnen worden gebruikt.

Bovendien wordt er tijdens deze verhoren voortdurend gevraagd aan asielzoekers om het kort te houden, waardoor verzoeker geen melding heeft kunnen maken van elk één van de relevante gebeurtenissen (en in zijn dossier zijn er een aantal).

Voor het overige dient men verwerende partij eraan te herinneren dat de verklaringen gemaakt op het DVZ niet tegen verzoeker kunnen gebruikt worden aangezien hij tijdens dit verhoor niet werd bijgestaan (en hem het recht hiertoe werd ontzegd) door een advocaat. Er kon bijgevolg geen wettelijke controle uitgevoerd worden op de optimale omstandigheden van het verhoor in toepassing van de wet."

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat achtereenvolgens in op het begrip 'gewapend conflict' en het begrip 'willekeurig geweld'.

Onder verwijzing naar door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en landeninformatie afkomstig van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security en International Crisis Group betoogt verzoeker vervolgens dat de actuele veiligheidssituatie in El Salvador onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker wenst tevens de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te trekken op het feit dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun asielaanvraag te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven. Hij citeert in dit verband uit het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Hij stelt dat waar meerdere rapporten vaststellen dat de terugkeer van Salvadoranen hen het leven kan kosten, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in gebreke blijft aan te tonen dat dit voor hem niet het geval zal zijn. Hij meent bij terugkeer het risico te lopen om opnieuw te worden bedreigd door dezelfde belagers. Het feit dat hij zijn asielrelaas reeds uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten maakt hem nog kwetsbaarder bij de bendes die tijdens de procedure werden geciteerd en voormeld rapport bevestigt dit, aldus verzoeker.

Verzoeker besluit zijn betoog met betrekking tot de subsidiaire bescherming als volgt:

"Om al deze redenen dient de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet te worden toegekend.

Men voegt hieraan toe dat verzoeker duidelijk aangaf wat de situatie was in zijn dorp, nl. Ferrocarril (p.6, puntje 62), ten gevolge van de aanwezigheid van de bende 18 die voortdurend om gunsten vroeg aan de lokale bevolking.

Hij geeft aan dat de politie voortdurend aanwezig was maar dat zij er niet in slaagde het fenomeen in de hand te houden. Een deel van de politiediensten was zelfs geïnfiltrerd.

Dit had als gevolg dat de mensen elkaar niet meer in de ogen keken. Het was geen rustige plek.

Verzoeker geeft aan dat er meermaals personen van de wijk werden vermoord omdat ze iets tegen de politie hadden gezegd. Er was voortdurend angst (puntje 70 en volgende).

Door deze situatie gingen de inwoners nergens meer naartoe, beperkten hun verplaatsingen en zwegen (puntje 79 en volgende). Het was onmogelijk om vrij van één gebied naar het andere te reizen."

In uiterst ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat het gepast is de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel *in casu* geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, voluit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en het enkele feit te behoren tot

een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, (ii) zijn verklaringen over de gebeurtenissen die hem ertoe aangezet hebben El Salvador te verlaten onsamenhangend zijn daar er fundamentele verschillen zijn vastgesteld tussen de verschillende verklaringen die hij aflegt, (iii) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en (iv) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van meerdere incidenten met leden van de bende 18 die hem probeerden te rekruteren en hem aanvielen en bedreigden omdat hij zijn samenwerking weigerde.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de bende 18 niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal wijst terecht op de vele fundamentele discrepanties tussen de verschillende verklaringen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en zet hierover op goede gronden het volgende uiteen:

“Wanneer u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans krijgt uw vluchtmotieven uiteen te zetten vermeldt u zes verschillende incidenten. Bij het eerste incident ging u pupusas kopen, de bendeleden stonden daar aan de winkel zelf. Ze vroegen uw nummer en vroegen of u de politie had gezien en met hen gepraat had. U antwoordde dat u geen telefoon had en niet met de politie praatte. Ze waarschuwden u (CGVS, p. 9, punt 97). U verklaart dat drie dagen later het tweede incident plaatsvond. Ze vroegen opnieuw uw nummer en zeiden dat ze zeker moesten zijn dat u niet met de politie aan het praten was. U zei opnieuw dat u geen telefoon had. Ze antwoordden dat u die toch zou moeten geven en dat u hen zou moeten helpen, als u geen problemen wilde. U zei dat ze moesten stoppen met u lastig te vallen en dat jullie elk jullie eigen weg uit moesten gaan. Een van hen heeft u dan geduwd. U bleef rustig en ging naar huis (CGVS, p. 9-10, punten 97-98). Het derde incident gebeurde op een zaterdagavond in een bar. Een bendelid kwam binnen en vroeg of u hem niet trakteerde op een biertje. U stemde in. Ze vroegen wat uw probleem was, waarom u hen negeerde. U zei dat jullie zich elk met de eigen zaken dienden bezig te houden. Daarna riepen ze er een ander bendelid bij, D. (...). Die heeft u dan geduwd. U was licht aangeschoten en hebt hem terug geduwd, u zei dat u hem durfde slaan, ook al was hij een bendelid. Op dat moment zijn er zes bendeleden naar u gekomen. Ze zeiden dat u D. (...) geen respect had betuigd en met hen moest meekomen. Ze brachten u naar een boerderij en hebben u 36 seconden geschopt en geslagen. Ze bedreigden u ook, als u nog steeds zo terughoudend bleef zouden ze u de volgende keer niet slaan maar vermoorden (CGVS, p. 10, punten 98-99). Het volgende, dus vierde, incident dat u vermeldt gebeurde toen u naar de winkel ging. Die was recht tegenover uw huis en u zag er altijd bendeleden zitten. Ze keken altijd heel kwaad naar u. Een keer heeft een van hen u een dollar gevraagd, omdat hij marihuana wilde roken. U verklaart: “Ik heb gezegd: kijk, dat heb ik niet, want ik werk niet meer. Hij heeft oké gezegd, is goed (CGVS, p. 10, punt 99).” Het incident van 9 december noteren we als vijfde incident. U was in het huis van uw vriend en buurman C. D. (...) kwam langs en vroeg of C. (...) hem geen machete kon lenen. Na tien minuten kwam D. (...) terug, hij had heel

wat telefoontjes gepleegd. Plots kwamen er andere bendeleden af, op de fiets, gewapend met machetes. U vertelde aan C. (...) dat u denkt dat ze hier voor u waren en dat u er best vandoor ging. Toen u opstond riepen de bendeleden u, ze wilden met u praten. U stemde in, maar zei dat u eerst naar toilet moest. U ging naar de afschutting die jullie huizen van elkaar scheidt en bent erover geklommen en naar huis gegaan. U belde de politie (CGVS, p. 10-11, punten 99-100). Het zesde incident was het laatste. Enkele kerels kwamen bij u binnen en gaven u een telefoon. Er werd gezegd dat u achter het gemeentehuis moest komen, daar zouden ze u slaan. Toen u vroeg waarom kreeg u te horen dat het ofwel dat was, ofwel zouden ze u 's nachts vermoorden. Toen u zei dat u niet zou komen zei hij dat ze dan wel achter u aan zouden komen (CGVS, p. 11, punt 101). Deze uiteenzetting strookt niet met verschillende van uw andere verklaringen op DVZ en op het CGVS.

Wanneer u tijdens uw onderhoud op DVZ de kans krijgt uw vluchtmotieven uiteen te zetten, legt u verklaringen af die verschillen van bovenstaande uiteenzetting. Daar begint u door te zeggen: "Op een dag werd ik door bendeleden tegengehouden op de parking van mijn huis, ze wilden mijn gsm-nummer. Ze wilden dat ik hen zou verwittigen als ik de politie zag. Ik zei dat ik geen telefoon had. Ze hebben me toen bedreigd en dat ik met hen moest samenwerken, anders zouden ze mij doden. (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5)." Op het CGVS vermeldde u geen enkele keer een incident op de parking van uw huis. Het eerste incident vond plaats toen u pupusas ging kopen. Uw contact met de bendeleden was aan het treinstation (CGVS, p. 12, punten 107-110). Het derde incident gebeurde in een bar (CGVS, p. 10, punt 98). Het vijfde incident gebeurde bij uw vriend C. (...) (CGVS, p. 10, punt 99). Het zesde incident gebeurde in uw huis en komt inhoudelijk niet overeen met wat u op DVZ als eerste aanhaalt (CGVS, p. 11, punt 101). Bij het vierde incident vroeg een bendelid u om een dollar voor marihuana aan de winkel, die weliswaar recht tegenover uw huis is, u vermeldt niet anders. Ook dit incident komt inhoudelijk niet overeen met uw verklaring op DVZ.

Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud – na uw vrije relaas – wordt bevroegd over het tweede incident – volgens uw verklaringen op het CGVS – verwacht u dit met een ander door u aangehaald incident. U vertelt – overeenkomstig uw eerdere verklaringen aangaande dit incident – dat ze u drie dagen na het eerste incident opnieuw naar uw nummer vroegen. U zei opnieuw dat u geen telefoon had. U zei dat u geen problemen wilde en dat jullie elk jullie kant konden uitgaan. Een van hen duwde u, maar u bleef rustig. Echter, gevraagd waar dit incident plaatsvond antwoordt u: "Welja, dat was in de buurt van mijn huis. De winkel is daar tegenover. Het verhoogje voor de poort. Ik ging daar inkopen doen. Ze hebben me toen zelfs naar een dollar gevraagd voor marihuana. Ik heb hen gezegd ik ben niet aan het werken, dus dat gaat niet (CGVS, p. 16, punt 158)." Dit is echter het vierde incident en vond pas plaats na het incident waarbij u gedurende 36 seconden werd geslagen. U herhaalt echter dat dit het incident is waarbij u geduwd werd maar zelf rustig bleef en dat het aan de winkel bij uw huis gebeurde (CGVS, p. 16, punt 159). Ook later zegt u hierover: "Dat is het incident waarbij ze mij om de dollar hebben gevraagd voor marihuana. Het was tegenover de winkel. [...] Dat incident is voor de bar. Want na de bar kwam ik niet langer buiten (CGVS, p. 18, punten 179-180)." Dat u dit "marihuana-incident" verward met het tweede incident is des te opmerkelijker gezien dit bepaalde incident eindigde met uw weigering een dollar te betalen omdat u geen werk had en u pas ontslag had genomen na het derde incident – waarbij u geslagen werd (CGVS, p. 10). Dergelijk inconsistente verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Echter, dit is niet de enige keer dat u zich vergist over de verschillende incidenten. Na het eerste incident, dat bij het treinstation in de buurt van de pupuseria, te hebben besproken wordt u gevraagd wat het volgende incident was. U antwoordt: "Het tweede incident is dat waar ze op zoek zijn gegaan naar mij met machetes (CGVS, p. 15, punt 141)." Tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 9-12, punten 97-102) vermeldt u tussen die twee incidenten nochtans nog drie andere. Gevraagd of er iets is gebeurd tussen die twee incidenten zegt u nee (CGVS, p. 15, punt 143). Gevraagd of er tussen die twee incidenten nog interacties waren met bendeleden zegt u: "Ja, 2-3 dagen daarna, na dat eerste incident hebben ze mijn nummer nog eens gevraagd. Dat was toen ik bier aan het drinken was. Toen ze mij hebben geslagen en mij hebben gevraagd waarom ik niet met hen samen wilde werken (CGVS, p. 15, punt 144)." Daarmee verwijst u naar het incident dat u tijdens uw vrij relaas als derde vermeldde. Opnieuw slaat u een incident over. U bevestigt dan ook, tot twee maal toe, dat het eerste incident aan het treinstation was en het tweede die avond dat u een pintje ging drinken (CGVS, p. 15, punt 146 & p. 16, punt 151), het incident dat u tijdens uw vrij relaas als tweede vermeldt bent u plots vergeten. Opnieuw haalt u verschillende incidenten door elkaar. Dit doet nog verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vuchtrelaas.

Over het incident in de bar verklaart u: "Wel ja, ik was samen met een vriend aan het drinken. Toen kwamen ze naar daar en hebben ze me om bier gevraagd. Er is gebeurd wat er gebeurd is. Hij heeft me gezegd dat ik mijn nummer moest geven. Dat ik met hen moest samenwerken. Ik heb gezegd: waarom zou ik dat doen, ik heb niet eens een telefoon. Hij heeft me dan geduwd, ik heb hem teruggeduwd. En hem gezegd: denk je dat ik je niet zal slaan gewoonweg omdat je je inlaat met dergelijke zaken. Dan heeft hij D. (...) en nog andere bendeleden geroepen. Die hebben me dan naar een boerderij

meegenomen waar ze me 36 seconden lang hebben geslagen (CGVS, p. 16, punt 160).” Tijdens uw vrij relaas verklaart u: “[...] Dan hebben ze een andere bendelid erbij geroepen. Die heette D. (...), dat herinner ik me nog duidelijk. Die heeft me dan geduwd. Omdat ik lichtjes aangeschoten was, heb ik hem terug geduwd. Ik heb hem gezegd: ik weet wel dat je een bendelid bent, maar dat gaat me er niet van weerhouden je toch te slaan (CGVS, p. 10, punt 98).” Eerst verklaart u dus dat u en D. (...) elkaar geduwd hebben, later verklaart u dat u en een bendelid dat toekwam en om bier vroeg elkaar geduwd hebben en dat ze daarna pas D. (...) geroepen hebben (CGVS, p. 16, punt 160 & p. 17, punt 162). Dergelijke flagrante inconsistentie zet dit incident op losse schroeven en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid serieus. Tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 10, punten 98-99) verklaart u ook over dit incident dat het op een zaterdag gebeurde. Later weet u niet meer welke dag het was (CGVS, p. 15, punt 149).

Bovendien vermeldt u op DVZ slechts drie van de zes incidenten die u op het CGVS vermeldt. Hoewel u op DVZ inderdaad veel beknopter moet vertellen over uw redenen om in België asiel aan te vragen, mag er toch verwacht worden dat u er het allereerste incident vermeldt. Daarmee begonnen de problemen namelijk (CGVS, p. 12, punt 106). Op het CGVS vertelt u dat het eerste incident gebeurde die avond dat u pupusas ging kopen, ze wachtten u op aan het treinstation (CGVS, p. 9, punt 97 & p. 12, punten 105-109). Ook over het incident waarbij u door verschillende bendeleden 36 seconden lang werd geslagen en geschopt, vertelde u niets op DVZ. Dat u een incident met zo'n impact niet eens vermeldt, doet ernstige vragen rijzen.

Gevraagd waarom u op DVZ met het – volgens uw verklaringen op het CGVS – tweede incident begon verklaart u: “Omdat ze me vroegen naar de klacht heb ik dat eerst vermeld.” Gezien u geen klacht heeft ingediend na dit incident houdt dit weinig steek. Gevraagd wat dit incident dan met de klacht te maken heeft zegt u dan weer: “Dat incident heeft niets met de klacht te maken, ik wilde gewoon uitleggen hoe de problemen zijn begonnen.” Dan kan net verwacht worden dat u wel degelijk het eerste incident zou hebben vermeld op de DVZ.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS legt u nog verschillende onsamenhangende verklaringen af. Over het incident verklaart u: “Het is allemaal begonnen toen ik om 19h pupusas ben gaan kopen. De bendeleden stonden daar aan de winkel zelf (CGVS, p. 9, punt 97).” Later verklaart u dat dit incident plaatsvond aan het treinstation, op zo'n vier minuten van de pupuseria. Gevraagd die inconsistentie te verklaren zegt u gewoon dat het niet in de pupuseria was maar in het station (CGVS, p. 12, punten 107-110). Geenszins een uitleg die verklaart waarom u eerst zei dat de bendeleden aan de winkel zelf stonden. Gevraagd waarom de bendeleden vroegen of u met de politie had gepraat, legt u uit dat u zelf opgepakt bent geweest. De bendeleden wisten dat. Gevraagd hoe lang na uw arrestatie het eerste incident met de bendeleden gebeurde verklaart u: “Dat was de dag erna, de dag erna hebben ze me thuis afgezet. De dag erna ben ik pupusas gaan kopen. Dan hebben de bendeleden me gevraagd waarom ze me hebben meegenomen, of ik hen had verklikt. Dan hebben ze ook mijn nummer gevraagd, ik heb gezegd dat ik geen telefoon had (CGVS, 13, punt 119).” Echter, op DVZ verklaarde u op 23 juni te zijn aangehouden, een half jaar voor uw problemen met de bende begonnen. U verklaart letterlijk: “Ja, ik ben eens aangehouden omdat ik niet gehoorzaamde aan de politie, die kwamen langs voor intrafamiliaal geweld. Dat was op 23 juni. Ik werd een dag aangehouden, dit was door de politie van mijn gemeente, Santa Cruz Mechapa (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 1).”

Op het CGVS legt u over uw arrestatie zeer onsamenhangende verklaringen af. U zegt eerst dat die datum die op de DVZ werd genoteerd niet kan kloppen. Dan zegt u dat u die datum gewoon hebt gegeven maar dat u niet dan bent opgepakt. Daarna, wanneer uw verklaring vanop DVZ u werd voorgelezen, verklaart u deze wel degelijk gegeven te hebben. Ten slotte zegt u plots helemaal geen datum te hebben gegeven (CGVS, p. 13, punten 120-124). Uiteindelijk zegt u dat de verklaring die u gaf op DVZ niet klopt en zelfs dat u zich de desbetreffende vraag niet herinnert, dat die u niet gesteld is (CGV, p.13-14, punten 126-127). Aan het begin van uw onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het interview op DVZ verlopen is. U verklaart dat alles goed verlopen is maar dat er twee foutjes zijn ingeslopen. U krijgt de kans die toe te lichten, maar geen van beide heeft betrekking op uw arrestatie en de datum daarvan. U krijgt de kans nog opmerkingen te formuleren op uw onderhoud bij DVZ maar doet dat niet. U bevestigt dat uw verklaringen op het einde aan u voorgelezen werden (CGVS, p. 3, punten 6-10). Op het CGVS legt u zeer ontwijkende en onsamenhangende verklaringen af over de datum waarop u gearresteerd bent. Wanneer u later verklaart dat het eerste incident ongeveer halverwege november plaatsvond, situeert u plots ook uw arrestatie in die periode, wat echter geenszins meer kan overtuigen (CGVS, p. 14, punten 136-138).

Gevraagd waarom u C. (...) bezocht in de periode dat u eigenlijk niet buiten kwam, zegt u dat u niet wist dat ze u wilden vermoorden. Dat ze het na het pak slaag gewoon zo zouden laten (CGVS, p. 19, punt 188). Nochtans hadden ze u na het incident bij de bar met de dood bedreigd (CGVS, p. 10, punt 99). Gevraagd waarom u dan twee weken niet buiten kwam, als u dacht dat ze het zo gingen laten verklaart u dat u dat deed omdat uw lichaam pijn deed en ze u misschien toch nog iets zouden aandoen

(CGVS, p. 19, punt 190). Dit is weinig consistent. U ziet D. (...) daar toekomen en een machete achterlaten maar blijft, blijkens uw verklaringen, gewoon zitten en verder praten. U zegt in dit verband dat u niet wist dat er nog meer personen gewapend met machetes zouden afkomen. Over D. (...) die zijn machete daar achterlaat en u ziet zitten zegt u verder nog: "ik heb er niet echt aandacht aan besteed. Misschien laat hij die gewoon daar achter en gaat hij dan naar huis." (CGVS, p. 19, punt 191 en 193). Dit is geenszins geloofwaardig. Dat u enkele dagen na een serieus incident met D. (...), waarbij u fysiek aangevallen bent, in een periode waarin u uit angst niet buitenkomt, hem daar ziet toekomen, een machete ziet achterlaten en gewoon blijft zitten omdat u er geen aandacht zou hebben geschonken is totaal niet aannemelijk.

Ook over het verdere verloop van dit incident roepen uw verklaringen vragen op. Dat iets na D. (...) nog verschillende bendeleden toekomen met machetes en u willen spreken maar u hen simpelweg kan afwimpelen door te zeggen dat u naar toilet moet en vervolgens gewoon over de muur kon springen (CGVS, p. 10, punt 99) is immers weinig overtuigend.

U hebt verschillende interacties met bendeleden waarin zij uw nummer vragen om met hen mee te werken. U weigert telkens en gaat zelfs fysiek met hen in de clinch door een van hen te duwen. Zij straffen u daarvoor door u 36 seconden te slaan, maar u denkt dat ze u ook daarna willen vermoorden. Dat zij u daarna nog verschillende keren zien maar niets ondernemen is opmerkelijk. Bovendien heeft uw familie, die nog in hetzelfde huis woont, niets meer meegemaakt sinds u vertrokken bent (CGVS, p. 4, punt 31). Gezien uit informatie blijkt dat, indien de bendes iemand viseren, zij hun dreigementen uitbreiden naar de familie indien het slachtoffer niet tegemoetkomt aan hun eisen. Dat uw familie geen problemen heeft gekend met de bende sinds uw vertrek doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker opmerkt dat het CGVS veel belang hecht aan het situeren in de tijd van de zes incidenten en de volgorde ervan, wijst de Raad erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in verzoekers relaas niet louter betrekking hebben op de chronologie van de door hem aangehaalde feiten maar ook op de inhoud van zijn verklaringen hierover en het al dan niet vermelden van bepaalde incidenten, zoals duidelijk blijkt uit de hoger uiteengezette motieven, die door verzoeker niet worden weerlegd.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het opvalt dat hij tijdens zijn vrij relaas de incidenten differentieert maar niet speciaal chronologisch vertelt. Verzoeker begon zijn relaas op het CGVS met de woorden "Het is allemaal begonnen toen ik om 19h pupusas ben gaan kopen", waarna hij vertelde over het incident waarbij bendeleden hem vroegen naar zijn nummer en of hij de politie had gezien. Verzoeker vervolgde zijn relaas als volgt: "Drie dagen later hebben ze mij opnieuw naar mijn nummer gevraagd", waarmee hij verwees naar de tweede keer dat de bendeleden hem om samenwerking vroegen en hij door een van hen werd geduwd. Het derde incident dat verzoeker aanhaalde situeerde hij na twee voormelde gebeurtenissen, gelet op de inleidende zin "Daarna, op een zaterdag, ik herinner mij nog dat het 21h was, was ik in een bar". Vervolgens vertelde hij hoe hij het in de bar aan de stok kreeg met enkele bendeleden die hem meenamen naar een boerderij en hem daar in elkaar sloegen, waarbij hij ook met de dood zou zijn bedreigd. Verzoeker verklaarde dat hij de dag na dit incident aan zijn baas verteld heeft dat hij niet meer zou komen werken. Vervolgens haalde verzoeker het incident aan waarbij een bendelid hem een dollar vroeg om marihuana te kopen. Verzoekers antwoord "kijk, dat heb ik niet, want ik werk niet meer" duidt erop dat dit gebeurde na het incident op de boerderij en zijn daaropvolgend ontslag. Het relaas van de volgende gebeurtenissen leidde verzoeker in met de woorden: "En daar zijn alle problemen eigenlijk begonnen". Verzoeker lichtte vervolgens toe dat ze hem steeds om zijn nummer vroegen, waarop hij telkens antwoordde dat hij geen telefoon had en ze hem gerust lieten en vervolgde: "Maar één keer, negen december. Was ik in het huis van een vriend, genaamd C. (...)". Vervolgens deed verzoeker het relaas van de confrontatie met bendeleden in het huis van zijn vriend en de daaropvolgende organisatie van zijn vertrek en vlucht naar België. Het laatste door hem aangehaalde incident, waarbij bendeleden naar zijn huis zouden zijn gekomen en hem een gsm zouden hebben overhandigd via dewelke hij te horen zou hebben gekregen dat hij naar een welbepaalde plaats moest komen om daar geslagen te worden, situeerde verzoeker na de eerder aangehaalde incidenten met de woorden: "Daarna, op een maandag, 18 december". Verzoeker verklaarde verder dat hij naar aanleiding van dit incident de volgende dag, de twintigste december, een

klacht had neergelegd en dat hij de drie daaropvolgende dagen thuis was gebleven om uiteindelijk met de reeds geboekte vlucht naar België te reizen op 23 december (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-11). Aldus blijkt uit zijn relaas onomstotelijk dat verzoeker de door hem aangehaalde incidenten niet alleen gedifferentieerd heeft maar ook in chronologische volgorde heeft verteld. Tevens blijkt dat hij de datum van de twee laatste incidenten specifiek heeft vermeld, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Door voorts aan te voeren dat logischerwijze de meest ernstige incidenten hem het meest zijn bijgebleven en door bij wijze van voorbeeld te verwijzen naar het incident waarbij hij werd meegenomen naar een boerderij om er gedurende 36 seconden te worden geslagen, verklaart verzoeker niet waarom hij een dermate ingrijpende gebeurtenis dan niet heeft vermeld tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, vraag 3.5).

Verzoekers kritiek op de dossierbehandelaar van het CGVS dat deze verwarring zou hebben gezaaid "*door steeds de incidenten in een bepaalde orde te willen brengen*" en de incidenten zou hebben aangeduid met "*eerste*", "*tweede*", etc. is niet ernstig. Het argument dat verzoeker de incidenten niet op die manier organiseert in zijn hoofd en dat dit mogelijks te wijten is "*aan het doorleefd karakter van de feiten en de emoties die hierbij komen kijken*", kan niet overtuigen. Hoger is immers gebleken dat hij de feiten ook zelf chronologisch in de tijd heeft gesitueerd. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij suggereert dat het door hem aangehaald incident waarbij een bendelid hem een dollar vroeg om marihuana te kopen het eerste incident is dat hij bij de DVZ heeft vermeld. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, heeft verzoeker verklaard dat hij weigerde een dollar te geven omdat hij geen werk meer had en blijkt uit zijn overige verklaringen duidelijk dat hij ontslag genomen heeft na het incident waarbij hij op een boerderij in elkaar werd geslagen. Dit marihuana-incident kan dus logischerwijze niet het eerste incident zijn geweest. Het feit dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegde plaatst de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Verzoeker biedt voorts geen afdoende verklaring of verschoning voor de vastgestelde lacunes in de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en de incoherenties tussen deze verklaringen en deze die hij aflegde op het CGVS waar hij betoogt dat het gehoor bij de DVZ zelden in de ideale omstandigheden plaatsvindt en er bovendien voortdurend aan asielzoekers gevraagd wordt om het kort te houden, waardoor hij geen melding zou hebben kunnen maken van elk van de relevante gebeurtenissen. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd zijn relaas in het kort uiteen te zetten doet geen afbreuk aan zijn verplichting een volledig overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat een gebrek aan tijd, dan wel andere ongunstige omstandigheden, hem er bij de DVZ van weerhouden zouden hebben alle feiten die hij op het CGVS heeft aangehaald te vermelden, te meer daar hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, vraag 3.8). Verder kan niet worden ingezien in welke zin het feit dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat hem verhinderd zou hebben zijn eigen relaas op volledige en coherente wijze uiteen te zetten. Dit betoog is bovendien niet dienstig wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd op het CGVS.

Gelet op de hoger vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers relaas, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden verklaard of weerlegd, kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht. Het argument dat het "*de combinatie van deze verschillende handelingen uitgevoerd door de bende Barrio 18*" is die maakt dat het niveau van aan het Verdrag van Genève gerelateerde vervolging *in casu* bereikt is, is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker brengt met de verwijzing naar de door hem geschetste context van zijn stad en de bende die er opereert, de door hem genomen voorzorgsmaatregelen en zijn snelle vertrek uit El Salvador geen concrete argumenten of elementen aan die van aard zijn de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de kern van zijn relaas in een ander daglicht te stellen. Ook zijn verwijzing naar algemene informatie over de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet zijn ingegeven door politieke motieven of door verzoekers behoren tot een sociale groep *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoeker niet dienstig in zoverre hij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wenst aan te tonen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat *“het feit dat verzoeker een tijdlang in België (Europa) is verbleven en een asielrelaas in link met één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van wandaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer”*. Hij vestigt verder de aandacht van de Raad op *“het feit dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van asielaanvraag te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven”* en citeert uit het rapport *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zoals hierboven uiteengezet, maakt verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de bende 18 niet aannemelijk. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, kan op basis van de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Dit wordt bevestigd door de meer recente versie van deze COI Focus waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota die verwerende partij op 28 januari 2021 neerlegde. Verzoeker brengt geen informatie bij op basis waarvan anderszins kan worden besloten. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar hij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoeker toont allerm minst aan dat hij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Zijn verblijf in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico, wat in de bestreden beslissing ook terecht wordt aangestipt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert met betrekking tot deze documenten terecht als volgt:

“Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die staat hier niet ter discussie. Wat betreft de klacht bij de politie dient gezegd dat dit een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document kan louter op zich het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet herstellen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De hoger gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van zijn verzoek onder punt 2.3.3 van dit arrest, waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met leden van de bende 18 niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Gelet op al het voorgaande is het betoog van verzoeker dat bescherming zoeken bij de lokale autoriteiten geen optie is irrelevant.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN